

MÜLLER DEZSŐ

Történelem

Köldökszinóron eresztettek alá a földre
arcomat szemem színét
bonyolult lelkem világát
belém ültették
szent szülőföldemet
lakásomat kijelölték
s sivár sorsomat bánatomat
fontos amulettként
a keblemre tűzték
de az élnitudás használati utasításának
hiányában hamar
kiégett vulkán
s bomló hústömeg lettem
fény illat és
pipafüst nélkül

Életem

Életem
napfény-függöny
holdfény-ostor
csillagdörej
fekete kolostor

életem
kajla villám
kohó-torkú sárkány
buja fény
fanyar okádmány

életem
lidérces barlang
fekete folt
zúzmara-üstökös
vörhenyes égbolt

Bárcsak

Mákgubók kifacsart
leve a számban
semmi se jó
amit csinálok
örök elégedetlenség
szemaforja ragyog rám
az se jó amit
mások csinálnak
tele a világ
dézszából öntött
sötétséggel
bárcsak olyan volnék
mint a vakondok
mely a vaksötétben is
tésztává gyúrja
a göröngyös földet

Van úgy

Van úgy hogy az ég
mindig fekete
a csillagok sötétkékek
s a lombos hold elmerül
a körülötte settenkedő
szürke fényben

van úgy hogy a föld
mindig megpuhul
a hegyek szétmállanak
s a jegenyék
fölborzolódnak
a plasztelin-magányban

s van úgy hogy
az életem
mindig kisiklik
mint javításra
alkalmatlan
keshedt mozdonyok

Bitófáján

Ha mennydörgés volt
villám lettem
ha földindulás volt
szakadék lettem
ha égszakadás volt
mennykő lettem
ha vizály volt
bűnbak lettem
s ha éhség volt
koldus lettem

sehogy se tudok
lemorzsolódn
balsorsom mákgubójáról
áldozat lettem
rühes bitófáján

Ázott cipő

Két morzejel
között
égtem el
pihekönnyű
tollaimban
szemernyi öröm
se izzott

éveim mint
földre huppant
hópelyhek
fölszívódtak

s talpatlan
ázott cipő
lett az
életem

Véka alá

Foggal-körömmel
küszködök érzéseimmel
sercegő tollam alól
mindig eliramlanak
kisiklanak
sehogy se tudom
betűkbe önte-
ni azokat
időm egyre fogy
tengervízként apad
maholnap halálra
érlelődöm
s nemes érzéseimet
véka alá rejti
a hűtlen emlékezés

Oly tüzes

Szemgödreim
odújában
sötétség caplat
s pöttömnyi
fénymoszat benne
a lehanyatló nap

körömfeketényi
öröm se
cammog bennem
mint áspiskígyó
mérge oly tüzes
az életem

Megdohosodott

Úgy belém
kalapálta
bűzlő hal-
pikkelyét
a bánat
hogy az öröm
tavirózsája
megdohosodott
bennem

NÉVJEGY

MÜLLER DEZSŐ (1953, Zilah) költő, lelkipásztor.
A kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetben végzett
1979-ben. Verseit több-kevesebb rendszerességgel
1989 óta közlik romániai és magyarországi lapok.
Kilenc önálló kötete jelent meg, a legutóbbi 2020
decemberében látott napvilágot.